

[Ninn-Hansen]

med andre lande. Der har været enighed, og vi kunne også træffe aftaler, så at man fjernede en uenighed, der optrådte i nogle år, men ikke længere er til stede. Jeg tænker bl. a. på spørgsmålet om anerkendelse af regeringer.

På det grundlag må jeg altså spørge udenrigsministeren – her igen nævnt i tredje person –: hvorfor i alverden skal vi så have disse drøftelser, fremkaldt af bemærkninger, der er ganske og aldeles overflødige? Jeg kunne tilføje: hvorfor skal vi altid have dem på denne tid af året omkring det konservative landsråd, så vi skal høre alle disse røster om udenrigsministeren i den forbindelse? Det er måske ikke, fordi det forringer landsrådet, men i hvert fald kunne udenrigsministeren da godt tænke på os med hensyn til tidspunktet.

Det afgørende er selvfølgelig, at vi synes, at udenrigsministeren og desværre også andre ministre – det skal jeg komme om lidt til – en gang imellem i deres udtalelser uden for landets grænser, for det sker jo, de er dér, kommer med noget, som mere understreger de enkelte områder, hvor der er uenighed, end de mangfoldige områder, hvor vi skulle kunne gå i fællesskab.

Jeg vil nødig have, at det bliver et kapløb imellem regeringsmedlemmer. Ministeren for offentlige arbejder har ikke kunnet være til stede i dag, men jeg går ud fra, at udenrigsministeren kender hans udtalelser om Sydafrika. Jeg forstår ikke et ord af det, han siger. Det ved jeg ikke om udenrigsministeren gør. Hvis udenrigsministeren nu ikke svarer på mine spørgsmål, så har han også erkendt, at han ikke forstår et ord af, hvad trafikministeren siger. Der kan imidlertid i trafikministerens udtalelser ligge nogle antydninger, som jeg i hvert fald ikke synes om. Når ministeren for offentlige arbejder næsten fastslår som en kendsgerning, at der må komme en væbnet konflikt i det sydlige Afrika, hvad er formålet så med det, og hvorfor skal det siges nu? Når ministeren for offentlige arbejder taler i dunkle vendinger om nogle vældige sanktioner og siger, at det skal komme, hvad mener han så? Mener han, man skal fjerne enhver form for handelssamkvem mellem landene, fordi man ikke kan lide de andre lande? Det har man mig bekendt aldrig gjort her i verden.

Vi havde i Danmark og en række andre lande i 1930'erne en vældig handel med Nazityskland. Jeg har aldrig hørt nogen bebrejde den daværende Stauningregering og andre, at man ikke standsede de handelsforbindelser. Sådan må det vel også være; handelsvejene må gå anderledes end de politiske veje.

Derfor vil jeg gerne høre udenrigsministerens klare udtalelser om dette punkt, hvor ministeren for offentlige arbejder altså har blandet sig i noget, som – det må han jo om, det er ikke min sag, det er regeringshofens sag at tage stilling til, om han bør blande sig i det, men han har i hvert fald ikke gjort det på en måde, så man kunne forstå, hvad det var han mente. Men udtalelserne kan være farlige.

Udenrigsministeren har det jo virkelig godt – så godt, som man kan have det, når hjemmefronten er klar og man er medlem af de rigtige klubber. Udenrigsministeren ved, at han har den mest fair opposition, der kan findes noget sted, når det drejer sig om udenrigspolitikken, at han får den nødvendige støtte, at denne opposition ikke vil anvende udenrigspolitikken til indenrigspolitiske formål. Jeg skal ikke grave i historien, med hensyn til hvem der i øvrigt har gjort det i tidens løb.

Udenrigsministeren kan også glæde sig over at være medlem de rigtige steder og skal jo om kort tid være formand for det arbejde, vi er med i i Europa. Han kan her glæde sig over, at det i Europa går fremad med hensyn til menneskerettigheder og demokrati, sidst ved optagelsen i Europarådet af Spanien. Det er jo noget virkelig glædeligt, der er sket i Europa, og Europa behøver ikke at skamme sig, når man taler om menneskerettigheder – Vesteuropa, altså.

Udenrigsministeren har også sin sikkerhedspolitik i orden og alt det dér.

Vi er uenige, når det drejer sig om støtte til de såkaldte frihedsbevægelser, fordi vi mener, det kan udvikle sig til et engagement, som vi ikke synes om eller har sympati for. Det kan også fremkalde noget, vi ikke synes om, i Afrika og andre steder. Vi ved, at den uenighed er til stede. Men hvorfor i alverden grave i denne uenighed, som udenrigsministeren har gjort det i Brasilien og for så vidt også i sin tale her i dag, ved at angribe Vestens lande, ved at angribe indirekte de parti-